

ת"פ 54375/06/13 - מדינת ישראל נגד קאמל בן הוישל הואשלה

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' אלול תשע"ד
04 ספטמבר 2014

ת"פ 54375-06-13 מדינת ישראל נ' הואשלה
תיק חיצוני:

לפני המאשימה נגד הנאשם	כב' השופט רון סולקין
מדינת ישראל באמצעות פמ"ד - עו"ד חופית קנטרוביץ	
קאמל בן הוישל הואשלה ע"י ב"כ עו"ד מוטי יוסף	

גזר דין

כתב האישום

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין מספר עבירות של מעשה מגונה בפני אדם שטרם מלאו לו שש עשרה שנים, בניגוד לסעיף 349(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

עובדות כתב האישום, בהן הורשע הנאשם על פי הודאתו, הן כדלקמן:

בתאריך 08.06.2013 השיג, בדרך שאינה ידועה, מספר טלפון של נפגעת העבירה, קטינה ילידת 10/2001, היינו כבת אחת עשרה שנים ומחצה באותו מועד.

החל מאותו היום, התכתב הנאשם בכך שהחליף מסרונים (הודעות טקסט) עם נפגעת העבירה, במסגרתן התוודע לגילה, ביקש ממנה לשלוח אליו תמונה שלה, והציע לה לבוא עמו לבריקה.

נפגעת העבירה הקטינה שלחה לנאשם, לבקשתו, את תמונתה. בהמשך לכך, באותו היום, צילם הנאשם את איבר מינו באמצעות מכשיר שח נבון (טלפון חכם) שברשותו, ושלח את התמונה אל נפגעת העבירה הקטינה. לאחר מכן, שלח הודעה נוספת בה כתב כי הוא מעונין לקבל ממנה נשיקה.

עמוד 1

בהמשך, לאור דברי נפגעת העבירה הקטינה, אשר מסרה לנאשם, כי התמונה שנשלחה אליה אינה ברורה, שלח הנאשם מספר תמונות נוספות של איבר מינו אל הקטינה, תוך שכתב לה בזו הלשון: "זה יכנס אליך".

בהמשך, ביקש הנאשם מהקטינה לצלם את עצמה חשופת חזה ולשלוח התמונות אליו.

עוד ביקש, כי תאפשר לו לצפות בדף ה"פייסבוק" - רשת חברתית - שלה.

בשעות הערב, בקשה נפגעת העבירה הקטינה מהנאשם, שיניח לה.

לאחר שתוכן ההתכתבויות בין הנאשם לבין הקטינה נודע לאמה, הגישה האם תלונה למשטרת ישראל כנגד הנאשם.

בעקבות התלונה שהוגשה, במסגרת פעילות משטרתית יזומה, המשיך בלש משטרתי להתכתב עם הנאשם, בעודו מציג עצמו כנפגעת העבירה הקטינה. במהלך אותה התכתבות, כתב הנאשם לקטינה (כאשר אינו מודע לכך, כי מתכתב עם בלש המשטרה) כי מעוניין לקיים יחסי מין עמה, וכי לאור גילה הצעיר יכניס רק חלק מאיבר מינו לתוך איבר מינה.

הנאשם שב וביקש להפגש עם הקטינה, ונקבע מפגש (על ידי הבלש הנחזה להיות הקטינה) ליום 16.06.2013, סמוך לשעה 17:00.

הנאשם הגיע לנקודת המפגש, שם נעצר על ידי כח משטרת ישראל.

השתלשלות הדין

כתב האישום כנגד הנאשם הוגש במהלך מעצרו, ביום 26.06.2013.

בדין מיום 13.10.2013, הודה הנאשם בעבירה, וזאת במסגרת הסדר טעון אשר לא כלל הסכמה עונשית, למעט הסכמה על הפניית הנאשם לשירות המבחן ולהערכת מסוכנות מינית, כמו גם הזמנת תסקיר נפגעת העבירה.

חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות הוגשה ביום 13.04.2013. באותו מועד הוגש גם תסקיר נפגעת העבירה.

תסקיר שירות המבחן למבוגרים בענינו של הנאשם הוגש ביום 26.05.2014.

ביום 16.06.2014 נשמעה פרשת העונש, ומכאן גזר הדין.

ראיות לעונש

התביעה לא הגישה ראיות לעונש בענינו של הנאשם.

ההגנה לא הציגה מסמכים מטעמה, אך השמיעה, לענין העונש, את אבי הנאשם, אשר סיפר, כי הינו עובד במפעלי ים המלח, נשוי ואב לשבעה, הנאשם התארס וצפוי היה להנשא לבחירת לבו בחודש אוגוסט 2013, החתונה נדחתה בשל הסתבכותו דנן. הנאשם גדל ברווחה כלכלית, וכדברי אביו "יש לו הכל בחיים". העד הדגיש את הסבל שעבר הנאשם במעצרו, הביע צער על התנהגות הנאשם, ואף מסר, כי מוכן לפצות את משפחתה של נפגעת העבירה הקטינה.

עד הגנה נוסף, ידיד המשפחה, גמלאי משטרת ישראל, אישר, כי אינו מכיר הנאשם, אך ביקש לספר, כי משפחתו של הנאשם משפחה נורמטיבית. לדבריו, המדובר ב"טעות" של הנאשם.

תסקירים

דוח הערכת מסוכנות שהוגש בענינו של הנאשם מפרט נסיבות חייו של הנאשם, אשר היו שגרתיות, ללא בעיות מיוחדות. הנאשם הצהיר, מילולית, כי טעה במעשיו. יחד עם זאת, התלונן על כך שהמעצר הביא להרס תכניותיו, והשליך האחריות על נפגעת העבירה הקטינה, וטען כי היא זו שגררה אותו לשיחות עם "מגוון נושאים". עוד סיפר, כי מדובר ב"ילדה יפה", וכי היא זו שחפצה לקבל התמונה ששלח ובה איבר מינו הזקור. התיחס לנפגעת העבירה במילה "בחורה" וטען, כי זה היה רק דיבורים, ולא היה מעז לעשות עמה דבר מה. הנאשם אינו סבור שיש לו בעיה בתחום המיני או כי נדרש לטיפול, עם זאת לא התנגד לטיפול אם יוצע לו. מסר, כי אנשי הישוב יודעים על הסתבכותו ותומכים בו.

מעריכת המסוכנות התרשמה, כי אין אינדיקציה לקיומה של סטייה מינית, וכי העבירות שביצע הנאשם מקורן ב"חשש מיצירת יחסי גומלין בוגרים", וכן "בורות, תסכול מהעדר מגע מיני וזמינות הקרבן".

מעריכת המסוכנות מדגישה, כי הקשר שיצר הנאשם עם הקטינה לא נותר רק במרחב הווירטואלי, אלא הנאשם אף יצא לפגוש הקטינה במציאות.

מעריכת המסוכנות התרשמה, כי הנאשם בעל רמת מסוכנות מינית בינונית לרצדיביזם מיני.

תסקיר שירות המבחן שהתקבל בענינו של הנאשם מפרט נסיבותיו האישיות. הנאשם מאורס, בן למשפחה בת שבעה ילדים, אביו עובד באופן קבוע.

שירות המבחן התרשם, הנאשם מתאפיין בדפוסי חשיבה ילדותיים ולו קושי לראות את האחר ואת צרכיו. הנאשם מתקשה בעריכת בחינה עצמית ביקורתית באשר למעורבותו בעבירה. הנאשם סובל מהדחקה ומהתכחשות לצרכיו ולדחפיו המיניים.

הנאשם נוטה להשליך חלק נכבד מהאחריות על נפגעת העבירה, בטענו, כי היא אשר יזמה הקשר ביניהם והוא תופס עצמו כמי שנגרר אחריה. טען, כי צילם את איבר מינו ושלח אליה על מנת שתחווה דעתו על האיבר ולא מתוך כוונה מינית.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו רואה בעיתיות כלשהי בהתנהגותו בכלל ובהתנהגותו המינית בפרט. עוד התרשם שירות המבחן מעיוותי חשיבה משמעותיים אצל הנאשם בנוגע לאופן יצירת קשר עם נשים.

הנאשם מתקשה להביע אמפתיה כלפי הקרבן וממוקד במצב שלו (של הנאשם).

עם זאת, התרשם שירות המבחן, כי בהליך המשפטי המתנהל יש כדי להרתיע הנאשם.

בסיכומו של התסקיר, נמנע שירות המבחן למבוגרים מלבוא בהמלצה טיפולית בענינו של הנאשם. שירות המבחן המליץ על "ענישה אשר תחדד אחריותו לעבירה ותעביר לו מסר ברור באשר למשמעות מעשיו". שירות המבחן המליץ על מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, ענישה מותנית ופיצוי לקרבן העבירה.

תסקיר נפגעת העבירה לא יפורט במלואו על מנת להבטיח שלומה ומתוך שמירה על צנעת הפרט שלה ושל בני משפחתה.

הקטינה בת למשפחה חד הורית, האם עובדת ומפרנסת המשפחה, האב חי בנפרד.

לדברי נפגעת העבירה הקטינה, החל הקשר בינה לבין הנאשם כאשר התקשר למכשיר הטלפון הנייד שלה, חרף העובדה, כי לא היתה ביניהם היכרות קודמת. אין ידוע לה כיצד עלה בידו להשיג את המספר. לאחר מכן, הציע לה חברות ברשת החברתית "פייסבוק". הפגיעה בקטינה נחשפה באקראי על ידי אמה, אשר בדקה התכתבויותיה ברשות התקשורת השונות. האם הבחינה בהודעות בעלות אופי מיני וחודרני, פנתה לבתה הקטינה ובקשה, כי תחשוף בפניה את פרטי הקשר. בתחילה הקטינה סירבה, לאחר מכן שוכנעה והציגה לאם את התמונות. לאחר מכן, החלה הקטינה נפגעת העבירה להסתגר וחדלה מלשתף פעולה, תוך שמפגינה לחץ. האם עצמה חשה בלבול וחרדה, ופנתה באופן מידי, ביחד עם בתה, לתחנת המשטרה להגיש תלונה.

הקטינה נפגעת העבירה מתארת קושי שחוותה בחקירה, בשל הצורך לספר על הפגיעות שעברה. אף האב קיבל הדברים בהפתעה, מבולבל ועסוק בנסיון להבין את שאירע ובחשיבה על דרכי הסיוע שיכול להגיש לבתו.

העדר הבשלות של נפגעת העבירה הקטינה, לא אפשר לה להבין לעומק את משמעות המעשים שבוצעו כלפיה ולזהות את הניצול שחוותה.

הורי הקטינה מדווחים על קושי בקבלת גבולות, ריחוק מהוריה ובעיות בתחום הלימודי. להערכת עורכת התסקיר, הוחרפו בעיות אלה, באופן משמעותי, בשל הפגיעה המינית שחוותה.

לאחר חשיפת הפרשה, היתה הקטינה מוטרדת, חשה אבדן בטחון אל מול אמצעי התקשורת האישיים, וכיום נזהרת יותר מיצירת קשר עם אחרים. הקטינה פתחה רגישות גבוהה מאז הפגיעה בה, והיא מגיבה בבהלה ובעצמה רבה לכל אירוע או מצב החורג מגדר הרגיל. במצבים בהם היא חווה שחזור הקשר עם הנאשם, היא מגיבה באופן קיצוני וניכרים הסבל והחרדה.

נפגעת העבירה הקטינה ביטאה הקלה כאשר שמעה על מעצרו של הנאשם. חוששת כי תפגוש בו ויפגע בה בשל העובדה ש"הלשינה עליו". מבקשת לדאוג, כי הנאשם או מי מבני משפחתו לא יוכל להתקרב אליה או לחפש אותה.

אמה של הקטינה נפגעת העבירה מציינת החשיבות שרואה לכך, שהנאשם יקבל עונש חמור, שיבטיח כי לא יחזור על מעשיו.

עורכות התסקיר מתרשמות, כי הנאשם ניצל את תמימותה של הקטינה, ומבטאות חשש, כי תסמיני הפגיעה בקטינה יחמירו בעתיד, עת תבין ביתר שאת את משמעות המעשים שבוצעו כלפיה. החוויה שעברה הקטינה מעצימה את תחושת הבדידות שלה ומעלה הסיכוי, כי תיקלע לסיטואציות מסכנות בעתיד.

עורכות התסקיר מתרשמות, כי הקטינה זקוקה כיום לליווי מקצועי, בכל הנוגע להבנה של הפגיעה שחוותה ולסיכון בו היתה מצויה, לצורך עיבוד מכלול החוויות שחוותה.

עורכות התסקיר ממליצות על עונש שיהיה בו אמירה ברורה של בית המשפט בנוגע לנאשם ולמעשיו, שיהיה בו כדי לחזק את תחושת הבטחון של נפגעת העבירה וליתן לה גם תחושת מוגנות שתאפשר כניסה להליך טיפולי.

טענות הצדדים

התביעה עותרת להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל במתחם שינוע בין שמונה לשמונה עשר חדשי מאסר חדשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים של מאסר ארוך ומשמעותי צופה פני עתיד, קנס ופיצוי גבוה ומשמעותי.

התביעה מדגישה, את פער הגיל שבין הנאשם - שהיה בן 22 בעת ביצוע העבירה, לבין הקטינה, כבת 11 ומחצה, כאשר הנאשם מודע לפער הגיל. התביעה מדגישה, כי מעשיו של הנאשם הופסקו, בסופו של דבר, רק בשל כך שאמה של הקטינה גלתה אותם והתלוננה במשטרה.

התביעה מדגישה, כי קטינים נחשפים היום לסכנות חדשות, לאור פעילותם במרחב התקשורת הוירטואלי.

התביעה מפנה לאמור בדוח הערכת המסוכנות לגבי נטילת האחריות החלקית מצדו של הנאשם והטלת האשמה על קרבן העבירה.

התביעה מדגישה הסלידה שמעוררים מעשיו של הנאשם, וכי עלול היה להתפתח סוף קשה יותר למעשים, אלמלא גילתה אמה של הקטינה את ההתכתבות.

התביעה מבקשת לאמץ מסקנת עורכות תסקיר נפגע העבירה ולהשית עונש שיהיה בו משום אמירה ברורה של בית המשפט בנוגע לנאשם ולמעשיו. התביעה עתרה להשית עונש חמור, על הצד העליון של המתחם, אם כי לאחר מכן הבהירה, כי אינה עותרת בהכרח לענישה ברף המקסימלי שבמתחם.

ההגנה מדגישה הודאתו של הנאשם באשמה שיש בה משום נטילת אחריות על מעשיו, ואף חסכון בהשמעת עדות המתלוננת (אף על פי שחוקרת ילדים לא התירה עדותה).

ההגנה מסכימה, כי המדובר בעבירה מכוערת, שבוצעה כלפי קטינה, אך מבקשת להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בן למשפחה נורמטיבית.

עוד מבקשת ההגנה להתחשב בכך שמרבית ההתכתבות אירעה באמצעות כנת "וואטס-אפ" ולא ברשת האינטרנט.

לטענת ההגנה, הנאשם אינו עברין סדרתי, אלא בעל אופי ילדותי, אינו בשל, ובשל כך נקלע לבצוע העבירות.

ההגנה עותרת להתחשב בימי מעצרו של הנאשם ובתקופה בה שהה בתנאים מגבילים.

ההגנה עותרת להסתפק בעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, ביחד עם מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

בדברו האחרון, מסר הנאשם כי מצטער על הטעות שעשה, כי כל בן אדם טועה וכי ילמד מטעותו זו.

דין והכרעה

עולמינו נתון, בימים אלה, בעיצומה של מהפיכת המידע השלישית בהיסטוריה האנושית. מהפיכת המידע הראשונה אירעה לפני אי-אילו אלפי שנים, עם המצאת הכתב, שאיפשר תיעוד ושמירה, תוך העברה מדור לדור, של ידע ונסיון אנושי. מהפיכת המידע השנייה אירעה לפני כחמש מאות שנה, עם המצאת הדפוס, שאיפשר הפצת הכתב - ועמו הידע, בתפוצה רחבה. ואילו מהפיכת המידע הנוכחית אירעה עם המצאת המרשתת (רשת האינטרנט), ועמה הרשתות החברתיות והתקשורת הסלולרית.

מהפיכה זו הולכת ומשנה, לבלי היכר, הדרך שבה בני אנוש מתקשרים זה עם זה. אם בעבר היה להגיע פיזית אל מאן דהוא או לפחות לברר את פרטיו כגון כתובת או מספר טלפון, כדי לתקשר עמו, הרי כיום ניתן לפנות אל כל אדם אחר ברשת, וגם לפנות אל קבוצות אנשים בתפוצה רחבה, וכל זאת מרחוק, כאשר הפונה חוסה בצל האנונימיות של הרשת. הפניה גם מגיעה מידיית אל האדם האחר.

בצלה של מהפיכה זו, הולכות ומתפתחות גם תופעות עברניות תוך ניצול הפלטפורמה של המרשתת והרשתות החברתיות, לרבות עבירות מין, ואף עבירות המופנות כנגד קטינים, אשר פעילים ברשת לא פחות - ואף יותר - מאחרים. המרשתת מקנה למשתמשים בה, לרבות אותם קטינים, תחושת הגנה מזויפת, כאילו מי שמדברים עמו במרחב הוירטואלי, תמיד יותר במרחב זה, ולא יוכל להגיע אליהם בפועל.

ואולם, אפשרויות הפגיעה באחרים תוך שימוש במרחב זה, לא פחתו אלא דווקא התגברו - הן פגיעה במישור הנפשי, שאינו דורש מפגש פיסי בין הצדדים, והן פגיעה במישור הפיסי - גופני, תוך שהפוגע משתמש במרשתת וברשתות החברתיות על מנת לשכנע את נפגע העבירה להפגש.

בפסק הדין עפ"ג (מחוזי חיפה) 14738-03-10 **מדינת ישראל נ' קאופמן**, וערעור שכנגד, הרכב אב"ד כב' השופט ר. שפירא (להלן: "פרשת קאופמן") התייחס בית המשפט לתופעה זו, כדלקמן:

רשת האינטרנט שינתה, באופן מהותי ומשמעותי ביותר את היכולת ליצירת תקשורת בין בני האדם, דבר המציב בפני העושים שימוש במדיה, כר נרחב להתקשרויות, במגוון אפשרויות, למעשה - כמעט ללא גבול, כל זאת - תוך שמירה על אנונימיות, המאפשרת הסתרה מכוונת של זהותו האמיתית של המתקשר. פועל יוצא מכך הינה אפשרות קלה וזמינה ביותר להוליך שולל את הצד האחר לתקשורת זו, ע"י התחזות כאחר, כפי שנעשה במקרה אשר בפנינו, בו הנאשם, שהינו גבר כבן 46 שנים, הציג עצמו בפני הקטינה, כנער בן 15.

תכונות אלה של המדיה מקנות למתקשר, מטבע הדברים, גם תחושת הגנה ותחושת בטחון רבה (גם אם מדומה, במידה

מסוימת) ומשכך, יוצרות הן פיתוי רב לעשות שימוש באינטרנט לביצוע מעשים כגון אלה.

העובדה שהדבר נעשה באמצעות רשת האינטרנט ולא, למשל, ברחוב, פנים אל פנים, אינה מפחיתה מחומרת המעשים וניתן אף לומר שבמידה מסוימת מגבירה עובדה זו את חומרת המעשים. זאת, בשל הנגישות, קלות הביצוע ושאר הנימוקים שנזכרו לעיל, כמו גם משום הפגיעות הרבה יותר אשר מספר כה רב של התקשרויות יוצר אצל הקרבנות הקטינות, אשר בכל פעם שהן נכנסות לאינטרנט, או משיבות לשיחת טלפון, הן מוצאות את הנאשם, הטרדותיו המיניות ואימויו.

חובתו הראשונה של ביהמ"ש בהליך הפלילי, היא החובה להגן על הציבור, מקבלת משנה תוקף במקרים בהם מעשי העבירה מופנים נגד קטינים. במקרים כאלה - השיקול המרכזי הינו הגנה על הקטינים. זאת, לאור חולשתם של הקטינים והאפשרות המזומנת לעבריינים לנצל חולשה זו. חולשה זו באה לידי ביטוי במיוחד בעבירות מין, בין היתר בשל כך שהן מתבצעות, דרך כלל, בהסתר, בשל כך שחשיפתן והדיבור עליהן קשה על הציבור בכלל ועל קטינים בפרט.

התכלית החברתית והמוסרית ביסוד דיני העונשין היא להגן על הערכים שהחברה מבקשת להגן עליהם, ובראש ובראשונה על שלומם של הקטינים, חסרי הישע, על שלמות גופם ונפשם. העונשים שבית המשפט גוזר על נאשמים צריכים לשקף את סלידתה של החברה מהמעשים המבחילים ולהרתיע כאמור עבריינים פוטנציאליים אחרים (ראו ע"פ 2677/06 דלעיל; ע"פ 241/03 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו] 18.12.2005); ע"פ 6214/92 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו] 10.5.1993); ע"פ 77/92 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו] 8.12.1992) - " - ע"פ 4223/07 - פלוני נ' מדינת ישראל . (לא פורסם, [פורסם בנבו] 29.11.07) (סעיף 32 לפסה"ד).

בהחלטה בש"פ 2065/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** עמד בית המשפט העליון, כב' השופט י. עמית, על הסכנות האורבות כיום לילדים ולקטינים בפעילותם במרשתת (אינטרנט). בית המשפט אף ציין, כי סכנות מאותו הסוג קיימות גם כאשר

המדובר בגלישה ברשת סלולרית, באמצעות מכשיר שח-נבון ("טלפון חכם"):

המקרה שבפנינו חושף את הצד האפל של הרשת. המסוכנות של פעם שינתה את פניה ולפנינו מסוכנות מסוג חדש. האינטרנט אינו מרחב וירטואלי-סטריילי כלל וכלל. האינטרנט חודר לחיים האמיתיים, ומציב סכנות של ממש בתחומים ובדרכים לא שיערו ראשונים. מעשים מגונים של פעם, שהיו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבירה, נתחלפו להם בסוגים שונים של מעשים בשלט-רחוק. החסות של האנונימיות הלכאורית והריחוק מהיושב בצדו השני של המחשב, משחררים חסמים ועכבות, ואנשים נורמטיביים כלפי חוץ, שולחים ידם במעשים שלא היו מעיזים לעשות בעולם שמחוץ למרחב האינטרנטי. מגע וחדירה פיזית נתחלפו בחדירה אל תוך המרחב האינטרנטי הפרטי-אינטימי של הגולש בצד השני. מגע שנותר בין שניים בחדר סגור נתחלף לו בחשש לחשיפה ולפרסום פומבי בפייסבוק וביו-טיוב, מה שעשוי להעצים את הפגיעה בנפגע העבירה. כפה אדומה כבר אינה מסתובבת ביער שורץ זאבים, היא משוטטת במרחב האינטרנטי, שם אורבים לה ציידים וטורפים מסוג אחר. בעבר, יכול היה ההורה לשמור על ילדו שלא יסתובב במקומות מסוכנים או בשעות מסוכנות. לא כך ההורה של היום, המתקשה להגן על ילדיו מהסיבה הפשוטה שהסכנה אורבת לקטין בחדרו-שלו, מאחורי הדלת הסגורה. אלו הסכנות החדשות, והמשפט צריך אפוא להתאים עצמו להתמודד עם תת-התרבות העבריינית של הרשת. זאת, מבלי לשכוח את היתרונות והצדדים החיוביים שברשת, ומבלי לגלוש ל"פאניקה מוסרית" ולהרתעת-יתר.

ובהמשך:

אין חולק על הנגישות והזמינות לרשת האינטרנט, במיוחד דהאינדא, הגישה אל הרשת יכול ותיעשה באמצעות הרשת הסלולרית.

חומרה יתירה לעבירות מין המתבצעות באמצעים אלקטרוניים נודעת בשל החדירה לביתם של נפגעי העבירה ולפרטיותם. וראו ע.פ. 2656/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, כב' השופטת ע. ארבל:

חדירה אל המרחב האינטרנטי הפרטי של הגולש בצד השני - בענייננו חדירה של המערער אל עולמן הפרטי של הקטינות.

בנוסף לחומרה עליה הצביע חברי בהקשר זה, אשר ציין כי בחדרים אלה רב הנסתר על הנגלה ומציאות החיים מלמדת שמתבצעות במרחב האינטרנטי עבירות, חשוב ליתן תשומת לב להיבט נוסף של חומרה, שגם אותו ציין חברי, הנובע מהעובדה שהקורבנות-הקטינות בענייננו שהו בביתן, בחדרן, במקום שאמור להיות מבצרן ומקום מבטחן, לשם הצליח המערער לחדור בתחבולות, לבצע את זממו, עבירות מין ועבירות סחיטה באיומים. המחשבה שילדים אינם מוגנים בביתם קשה היא, ומסתבר ששם בחדרן בביתן תחת עינם הפקוחה של הוריהן, הצליח המערער להערים עליהן, לפגוע בהן ולגרום להן נזק שאת שיעורו קשה להעריך.

תפקידו של בית המשפט הינו להבטיח את שלום הציבור, ובכלל זה קטינים, ולוודא נקיטה בענישה אשר יהיה בה משום תגובה הולמת על מעשיו של מי שמתמש במרשתת או ברשת סלולרית כדי לחדור לפרטיותם של אחרים ולבצע עבירות

במציאות המודרנית, בה, על פי רוב, עמלים שני ההורים לפרנסת המשפחה, כאשר ילדים, לרבות ילדים מתבגרים, שוהים לבדם בבית. לאור הנגישות לאמצעי התקשורת האלקטרוניים ולרשתות החברתיות, המאפשרות שיח עם מגוון אנשים אחרים במרחב הווירטואלי, על מערכת המשפט להרים חלקה בהגנה על הציבור, בכלל, ועל קטינים בפרט, מפני הסכנות האורבות במרחב זה, ולהרתיע עבריינים בכח המבקשים להשתמש במרחב זה כדי לפתות קטינים או קטינות ולפגוע בהם מינית, תוך ניצול תמימותם וחוסר נסיונם.

מתחם הענישה

בית המשפט מוצא להעמיד מתחם הענישה בגין עבירה של מעשה מגונה בפני קטין, בניגוד לסעיף 349(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר המדובר בפניה לקטין אחד ולא התלוותה למעשים פגיעה גופנית - על מאסר בפועל לתקופה בת מספר חדשים ועד למאסר בן שנתיים ימים. זאת, כעולה מהפסיקה שתפורט להלן. עם זאת, אין בית המשפט רואה לקבוע, בתיק דנן, מתחם ענישה גבוה מזה שהוצע על ידי התביעה ולפיכך יועמד הרף העליון של המתחם עד 18 חדשי מאסר.

בפסק הדין בפרשת **קאופמן** הנ"ל, הוחמר עונשו של מי שהתכתב ברשת חברתית עם קטינה כבת 13 שנים, ולאחר מכן המשיך להתכתב עם אביה אשר התחזה לאחותה הקטנה, תוך שהעביר מסרים בוטים בדבר רצונו לקיים עמה מפגש מיני, לעונש **מאסר בפועל בן 24 חדשי מאסר**, בצירוף ענשים נלווים של מאסר מותנה **ועיצומים כספיים בסך כולל של 20,000 ₪**, חלקם הארי כפיצוי למשפחת המתלוננת.

בגזר הדין ת.פ. (מחוזי חיפה) 43954-04-13 **מדינת ישראל נ' איליזירוב**, כב' השופט י. כהן, נדון נאשם שהתכתב עם מספר קטינות, בגיל קרוב לגילה של נפגעת העבירה דנן, לעונש מאסר בפועל בן 42 חדשים, ביחד עם הפעלת מאסר מותנה בן 6 חדשים, במצטבר.

בפסק הדין ע.פ. 6703/13 **כהן נ' מדינת ישראל**, אושר **עונש מאסר בן 15 חדשים בפועל** וכן **עיצומים כספיים** שהוטל על מי שהתקשר עם קטינות, תוך הצגת עצמו כנער צעיר, העביר להן מסרים מיניים בוטים וביקש מהן לשלוח אליו תמונות עירום.

בפסק הדין ע.פ. 2656 **פלוני נ' מדינת ישראל**, אישר בית המשפט **עונש מאסר בן 24 חדשים** וכן **פיצוי כספי בסך 25,000 ₪** שהוטל על נאשם אשר יצר קשר עם מספר קטינות דרך רשת האינטרנט, ניהל איתן התכתבויות בעלות אופי מיני, צילם אותן בעירום ואף ניסה לסחוט אותן תוך איום בפרסום התמונות אם לא יבצעו, לנוכח המצלמה, מעשים מיניים בגופן.

בפסק הדין ע.פ. (מחוזי תל אביב) 7476/09 **חיים נ' מדינת ישראל** נדון מי שהתכתב עם תחקירנית ערוץ 10 במסרים מיניים וחשף עצמו לפני מצלמה לעונש **מאסר בן 3 חדשים בעבודות שירות** וכן ענשים נלווים. אם כי, במקרה זה לא היה נסיון להפגש עם הקטינה.

קביעת הענישה במסגרת המתחם

בבוא בית המשפט לקבוע את הענישה הספציפית במסגרת מתחם הענישה, יש לבחון, ראש וראשית, את חומרת הפגיעה בקרבן העבירה ואת מידת הסיכון שנוצר לשלומה הגופני ובעיקר לשלומה הנפשי. זאת, מתוך מצוות המחוקק, המורה כי שיקול ענישה מרכזי הינו ההלימה בין מעשה העבירה לבין העונש שיוטל.

כחלק משיקול זה, יש לבחון את גילו קרבן העבירה ואת פער הגיל והנסיון בינו לבין עושה העבירה.

כאשר המדובר במעשה עבירה המתבצע בתווך של המרשתת באמצעות הרשתות החברתיות או האפליקציות הסלולריות השונות, על בית המשפט לבחון גם את מידת התעוזה והקונקרטיזציה של הפניה לקרבן העבירה ואת המטרה שביקש עושה העבירה להשיג. לא הרי מי שמפיץ תמונה מגונה בתפוצה רחבה, כמי שפונה ספציפית לנפגעת עבירה אחת ומנסה לפתותה על מנת לבצע בה את זממו.

שיקול מרכזי נוסף הינו הנזקים שנגרמו לקרבן העבירה ולסובבים אותה.

כן יש לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות עברו הפלילי, שיטתיות, רצדיביזם, מידת הפנמת מעשה העבירה והפקת הלקחים ממנו, ומתוך זאת גם מידת המסוכנות המינית העולה ממנו לעתיד, כפי שעולה מתסקירי גורמי האבחון השונים.

לענייננו, העבירות שביצע הנאשם הינן בעלות מאפיינים מיוחדים ובלתי שגרתיים של חומרה. אין המדובר במקרה שגרת של מי שחשף עצמו בפני אחרים, או העביר תמונה פוגענית לאחר (כמובן, עבירות חמורות בפני עצמן).

אלא, המדובר היה במעשים שכוונו, במפורש, ליצירת קשר שיוביל למגעים מיניים מלאים בין הנאשם, בעשור השלישי לחייו, לבין ילדה קטינה שטרם הגיעה אף לגיל האחריות הפלילית, תוך ניצול תמימותה וחוסר הבנתה במטריה, וכן תוך ניצול נסיבות חייה של הקטינה, החיה במשפחה חד הורית, כאשר האם, עובדת במפעל, טרודה בפרנסת המשפחה ומצויה מרבית שעות היום בעבודה.

התבטאויותיו המפורשות של הנאשם, כפי שמובאות בכתב האישום, וכן פעילותו לקביעת מפגש עם הקטינה נפגעת העבירה, גם לאחר שבקשה, כי יחדול ממעשיו, וגם לאחר שסיפרה לו, כי אמה חשפה המסרים שהוחלפו ביניהם,

מעידות על תעוזה רבתי ועל העדר מורא, הכל מתוך רצונו להגשמת תאוותיו.

במעשיו, חדר הנאשם, באמצעים טכנולוגיים, לביתה של הקטינה, לפרטיותה ולנפשה.

במעשיו היה כדי לפגוע בהתבגרותה ובהתפתחותה התקינה של הקטינה, מבחינת היחסים הבינאישיים בתחום הזוגי, כפי התרשמות עורכות תסקיר נפגעת העבירה.

אך החמור מכל, שאלמלא, כאמור, גילתה אמה של הילדה הקטינה, באקראי, את המעשים, אלמלא מנעה משטרת ישראל, אליה פנתה האם, מהנאשם להפיק זממו, עלול היה ליטול הילדה הקטינה עמו, לפגוע בה מינית ולאחר מכן, כשהיתה מתבררת חומרת מעשיו - מי ישורנו כיצד היה נוהג בה.

מקרים מסוג זה אירעו בפועל, וראה לענין זה ע.פ. 6357/11 **ברברמן נ' מדינת ישראל**, שם אושר עונש בן 12 שנות מאסר על נאשם, שהחל במעשים דומים לאלה של הנאשם דנן, אשר הביאו למפגש עם שתי קטינות, אחת מהן בגילה של נפגעת העבירה דנן, ולביצוע מעשים מיניים, לרבות מגעים מיניים ומעשי סדום, בהן. כך גם תפ"ח (מחוזי תל אביב) 1196/02 **מדינת ישראל נ' בלנק** (להלן: "**פרשת בלנק**"), שם נדון נאשם לעונש בן 14 שנות מאסר בגין פגיעה מינית בקטינים, שהחלה אף היא בנסיבות פיתוי דרך המרשתת. תיאור מקרים אלה לא הובא לצורך לימוד גזירה שוה בענין הענישה, כי אם בנוגע לפוטנציאל הסיכון שיצרו מעשיו הקונקרטיים והמכוונים של הנאשם.

נסיבות מיוחדות אלה מטות הכף לכיוון ענישה על הצד חמורה, שאינה על הצד הנמוך של המתחם.

לזכות הנאשם יש לקחת הודאתו באשמה, שחסכה זמן שיפוטי ואף המשך הדיינות, לרבות שמיעת עדות אמה של נפגעת העבירה. כן יש לקחת בחשבון, כי הנאשם לא נתפס בעבירות בעבר, ועברו הפלילי נקי.

יצוין, לא היה בידי ההגנה להצביע על נסיבות אישיות מיוחדות, שדין להביא להקלה עם הנאשם, וההיפך הוא הנכון - כעולה מדוח הערכת המסוכנות, מתסקיר שירות המבחן ומדברי עדי ההגנה שנשמעו לענין העונש, גדל הנאשם במשפחה במצב כלכלי שפיר, המשפחה סיפקה את כל צרכיו החמריים והנפשיים, ולא סבל מחסך כלשהו.

הנאשם אף לא נטל אחריות מלאה, הטיל האשמה על נפגעת העבירה - ילדה שטרם הגיע לגיל 12 שנה, ולא השתתף בטיפול כלשהו שהיה בו כדי להפחית ממסוכנותו.

כאשר בית המשפט שוקל את מכלול הנסיבות שפורטו לעיל, רואה ליתן המשקל המרכזי לנסיבות לחומרה, וזאת הן משיקולי ההלימה והן על מנת ליצור הרתעה - על הנאשם דנן ועל עבריינים בכח.

ודוק; הלכה היא, כי מי שהורשע בעבירות מין בכלל ועבירות מין כלפי קטינים בפרט - נדחות נסיבותיו האישיות מפני חומרת העבירות שביצע מפני הצורך להבטיח את שלום הציבור ואת שלום נפגעי העבירה מפניו, וכן משיקולי הרתעת היחיד והרתעת הציבור. ראו לענין זה ע.פ. 1/97 דאודאי נ' מדינת ישראל; ע"פ 5208/99 שורני נ' מדינת ישראל. עוד ראו בפרשת **קאופמן** הנ"ל:

ראוי הוא כי מי שמנצל את המחשב ורשת האינטרנט לביצוע עבירות בכלל, ולביצוע עבירות מין כנגד קטינים בפרט, יענש בחומרה באופן שבו ישים ביהמ"ש לנגד עיניו את הגנת הכלל ויעדיפה על פני התחשבות בנסיבותיו האישיות של העבריין, למעט מקרים חריגים.

כן ראו פסק הדין בפרשת **בלנק** הנ"ל, הרכב אב"ד כב' ס.ג. השופטת ש. סירוטה:

בית המשפט העליון פסק בשורה ארוכה של פסקי דין, כי כאשר מדובר בעבירות מין המבוצעות בקטינים, גובר השיקול ההרתעתי של הנאשם ועבריינים מסוגו, כמו גם הצורך בהגנה על הציבור מפניהם, על פני שיקולים אישיים או נסיבות מקלות של נאשם זה או אחר; השיקול המרכזי בעבירות אלו הוא טובתם של הקטינים, בין אלה שנפגעו בפועל על ידי הנאשם, ובין אלה העלולים להיפגע ממעשיו בעתיד (ראה: ע"פ 225/88 מדינת ישראל נ. שורדקר, פ"ד מג(3) 1, עמ' 3; ע"פ 1/97 דאודאי נ. מדינת ישראל, תק-על 97(2) 679; ע"פ 308/79, 439 וייס נ. מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 378, בעמוד 382).

עוד נאמר בפסקי דין אלו, כי העונש המוטל חייב לשקף את הזעזוע והסלידה של הציבור ממעשים כאלה, לבל ייווצר חלילה הרושם המוטעה שגופו של הקטין, נפשו וכבודו - הם הפקר (ראה גם ע"פ 1339/94 מדינת ישראל נ. פלוני, תק-על 94(2) 2024).

ובסיומו של פסק הדין הנ"ל הדין נאמר:

נדרש, אפוא, עונש הרתעתי שיצמצם תופעה נקלית ומסוכנת זו עד למינימום האפשרי, על מנת שידעו עברייני המין המשתמשים באינטרנט לבצע זממם כי מעשיהם אינם וירטואליים; הם מותרים בנפשם של קורבנותיהם הקטינים נזקים ממשיים ביותר וכך גם צריכה להיות ענישתם: ענישה ממשית, ולא וירטואלית.

[ההדגשה של כותב שורות אלה].

לפיכך, ותוך מתן בכורה לשיקולי ההלימה ולהרתעת הנאשם והציבור בכלל מפני ביצוע עבירות דומות, רואה בית המשפט להשית על הנאשם עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל. לאור הנסיבות לקולא, וביחוד העדר העבר הפלילי והעובדה, כי המדובר במאסרו הראשון של הנאשם - לא יגזר מאסר על הרף העליון של מתחם הענישה, אלא על הצד הבינוני של המתחם.

עוד רואה בית המשפט לקבל עתירת התביעה להטלת עיצום כספי מרתיע על הנאשם, מרביתו כפיצוי לנפגעת העבירה והיתרה כקנס שמטרתו הרתעת הנאשם. מעשיו של הנאשם מחייבים פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בטראומה שחוותה המתלוננת. הגם שהנאשם צעיר, בתחילת חייו, הרי יהיה עליו להתארגן, אם בעצמו ואם תוך הסתייעות בסביבה התומכת של בני משפחתו, ולעמוד בעיצום הכספי שיוטל. ודוק: אבי הנאשם הציע, במהלך עדותו לענין העונש, לפצות את המתלוננת ובני משפחתה, והסניגור חזר על הצעה זו בטיעוני ההגנה לעונש.

פיצוי לטובת נפגע עבירה נפסק מתוקף סמכותו של בית המשפט בהתאם להוראות סעיף 77 לחוק העונשין, הקובע:

(א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.

(ב) קביעת הפצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום בצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפצויים, הכל לפי הגדול יותר.

(ג) לענין גביה, דין פצויים לפי סעיף זה כדין קנס; סכום ששולם או נגבה על חשבון קנס שיש בצדו חובת פצויים, ייזקף תחילה על חשבון הפצויים.

פסיקת בית המשפט העליון קבעה מספר תכליות לפיצוי נפגע עבירה, ובין היתר:

א. ראש וראשית - הכרה חברתית כללית והכרה של מערכת המשפט בפרט בסבלו של הנפגע, תוך מתן משקל למעמדו במסגרת ההליך הפלילי;

ב. שנית - חסכון בזמן לנפגע העבירה תוך מתן סעד כספי בזמן קצר, ומניעת מפגש נוסף בינו לבין העברין במסגרת הליך אזרחי;

ג. שלישית - מהווה תשלום הפצוי מעין הליך "היטהרות" שיש בו כדי לסייע לעברין להכיר בעבירה שביצע, לפעול לתיקון המעוות ולהשתקם.

ראה לענין זה ע.פ. 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל ואח':

לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות... בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העברין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעברין עצמו, שחיובו בפצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשקומו (ראו: ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו]), 2.8.2006); רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.8.2007); ע"פ 6452/09 עלי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.7.2010) (להלן: עניין עלי)).

זאת, מעבר להיות הפצוי חלק מתמהיל הענישה המוטל על הנאשם, אשר יש בו כדי להביע החומרה אותה רואה מערכת אכיפת החוק במעשיו של הנאשם, שאט הנפש והסלידה ממעשים אלה, ואף להרתיע נאשמים מלשוב ולבצע עבירות. ודוק: כלפי אנשים לא מעטים, עיצום כספי משמעותי מרתיע לא פחות מרכיבי ענישה אחרים.

פיצוי נפגע העבירה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ. חשין, בלשונו הציורית, כ"ברבורון בין ברווזונים".

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברין אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברין נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע.פ. 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל**.

לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה. לכאורה, ואיני מדבר דווקא במקרה דנא, תיתכן סיטואציה שבה ייפסק סכום שבשעת פסיקתו אין החייב יכול לעמוד בו, ולימים ישתפר מצבו הכלכלי אם מהשתכרות ואם ממקור אחר, ויכולתו תשתנה... המחוקק קבע כאמור סכום מירבי. שעה שבית משפט - כבמקרה דנן - מתקרב בקביעתו לסכום זה, אין בכך דופי, שהרי לא בכדי קבע המחוקק את אשר קבע, וכדברי השופט ד' חשין בע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] "נזק כללי, וסבל בכלל זה, אין מוכיחים שיעורו, והוא עניין להערכתו של בית המשפט". וככל שהמדובר בגביה, גם אם זו נעשית בדרך גבייתו של קנס אין משמעה שליכותו של החייב, אם אין ידו משגת, אין נפקות; לפי הוראות פקודת המסים (גביה) שעל פיה נגבים הפצויים (סעיפים 77(ג) ו-70 לחוק), ובמיוחד לפי סעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; מרכז זה הוא הגובה את הפצוי. לפי סעיף 5ב(א) רשאי המרכז לפי בקשת חייב 'לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחיה של התשלום כאמור'.

עוד ראו רע"פ 2174/11 **לוזון נ' מדינת ישראל ואח'**:

מן האמור עולה, כי אין פסול בקביעת פצוי גבוה יחסית (ובענייננו לא הגיע לא למירב שבחוק ולא קרב לסכומי הגזילה), אף מקום שהיכולת הכלכלית אינה גבוהה.

כאמת מידה לקביעת גובה הפיצוי, ישם בית המשפט לנגד עיניו המלצת עורכות תסקיר נפגעת העבירה, לאפשר לנפגעת להשתלב בטיפול מתאים, על מנת למנוע נזקים עתידיים ממעשה העבירה שחוותה. על הפיצוי להיות בגובה כזה אשר יאפשר לנפגעת העבירה להשתלב בטיפול מתאים, בשלב בו תמצא הנפגעת זאת לנחוץ.

עוד ישם בית המשפט לנגד עיניו עמדת המחוקק בחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998, תיקון מס' 13 (תשע"ג

- 2013), על פיו עודכן רף הסכום המירבי שניתן לפסוק בגין כל אירוע בודד של הטרדה מינית, עד 120,000 ₪, ללא הוכחת נזק. ברי, כי המעשים שביצע הנאשם מהווים, לכאורה, גם עוולה אזרחית של הטרדה מינית. על מנת לפשט ולייעל ההליכים בעבור נפגעת העבירה ובני משפחתה ולחסוך ממנה הצורך לנהל הליך אזרחי ארוך כנגד הנאשם (ולמעשה לחסוך גם בעבור הנאשם הדיינות נוספת), וכן לחסוך ממנה ומבני משפחתה מגע נוסף עם הנאשם, רואה בית המשפט לקבוע פיצוי בסדר הגודל הניתן בתובענה בגין מעשה דומה במסגרת אותו חוק. בית המשפט רואה בכך, כאמור, תרומה אמיתית הן להרתעתו של הנאשם והן לשיקומו, תוך נטילת אחריות למעשיו במישור המעשה ממש, ולא רק במישור ההצהרתי - כאשר מדי חדש בחדשו, למשך תקופה ארוכה, יעביר הנאשם סכום ע"ח הפיצוי, ובכך יעמוד לנגד עיניו תמרוך אזהרה בגין מעשיו ובתוצאותיהם. עוד רואה בכך בית המשפט מסר של הבעת הסלידה ממעשה העבירה, שבוצעה כלפי ילדה רכה בשנים.

גם לאחר שנלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות של הנאשם, רואה בית המשפט הכרח לקבוע קו ענישה אשר יהיה בו כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים ולשדר מסר ברור לפיו, כל נסיון לפגיעה מינית בילדה רכה בגיל המדובר, שאף לא הגיעה לגיל נערות, יתקל בחומה בצורה של סנקציות כבדות, הן במישור הגבלת החירות והן במישור העיצומים הכספיים, לבל יהיו מי להעלות בדעתו לבצע עבירות מסוג זה.

לאחר שבית המשפט שמע את טיעוני הצדדים; שמע העדים שהעידו לענין העונש; עיין בחוות דעת הערכת המסוכנות, בתסקיר שירות המבחן למבוגרים ובתסקיר נפגעת העבירה; שמע דברו האחרון של הנאשם ועיין בפסיקה שהוגשה - גוזר על הנאשם הענשים כדלקמן:

א. 12 חדשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בין התאריכים 26.06.2013 - 16.07.2013;

ב. 12 חדשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים ה', ו', ו'1, או החוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998, שהיא מסוג פשע;

ג. 6 חדשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים ה', ו', ו'1, או החוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998, שהיא מסוג עוון;

ד. קנס בסך 10,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 180 יום מהיום;

ה. פיצוי לנפגעת העבירה בסך 40,000 ₪. 10,000 ₪ מתוך הפיצוי יופקדו תוך 180 יום מהיום, והיתרה בשלושים שעורים שוים ורצופים, החל מיום 01.06.2015 ובכל 01 לחודש הגריגוריאני שלאחר מכן. לא יועבר תשלום כלשהו ע"ח הפיצוי במועדו - תעמוד היתרה לפירעון מדי.

הנאשם יאסר כעת.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ד, 04 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.